

[Kai Møltke.]

det til syvende og sidst drejer sig om forberedelse og tilrettelæggelse af dansk konkurrenceevne i fremtiden.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale ligesom de øvrige ordførere, at man vedtager den foreslåede forlængelse.

Rimstad: Da det lovforslag, hvis forlængelse vi i dag skal tage stilling til, blev vedtaget i det høje ting umiddelbart før skæringsdagen den 1. marts 1960, den dag, Danmark tilsluttede sig frihandelsområdet, blev det fra flere sider fremhævet, at den vedtagne lov sammen med den samtidig behandlede toldlov var kommet til verden gennem det største udvalgsarbejde, der har fundet sted i folketingets historie. Man må da gå ud fra, at det her drejer sig om et lovgivningsarbejde, som både det høje tings medlemmer og befolkningen var dybt engageret i.

Vort parti var ikke på det tidspunkt repræsenteret i tinget, men af hensyn netop til den store betydning, dette lovgivningsarbejde må anses at have, har vi naturligvis nøje gennemgået det materiale fra dengang, der har været tilgængeligt, og samtidig hermed har det været os en selvfølgelig ting at spørge os selv, hvilken stilling vi ville have taget, da loven blev vedtaget. Jeg tror at kunne sige, at vi ville have stemt for lovforslaget, selv om vi ligesom professor Thorkil Kristensen, der undlod at stemme, ville have foretrukket en lidt større vægt lagt på restriktionerne og en tilsvarende mindre på toldsatserne. Begrundelsen herfor var den samme som professor Thorkil Kristensens, at da den tid er forbi, hvor problemet kan opstilles som told kontra restriktioner, må det være rigtigt at foretrække restriktioner, når de skal afvikles helt over nogle år.

I vort parti er vi tilhængere af den størst mulige liberalisering inden for handelen og produktionen. Jeg vil her gerne understrege, at ordene „størst mulige liberalisering“ ikke dækker begrebet „den til enhver tid her i tinget størst opnåelige liberalisering“, for en sådan fortolkning interesserer os kun i ringe omfang. Med „størst mulige liberalisering“ mener vi „den størst mulige liberalisering, når alle hensyn skal tages til helheden inden for dansk erhvervsliv“.

Ud fra disse betragtninger kan vi i hvert fald ikke følge den linje, som partiet venstre umiddelbart før den 1. marts 1960 lå på. Trods gentagne forsikringer om det modsatte var venstres stilling helt øjensynlig dikteret af visse erhvervsgrenes særinteresser. Vi mener, som jeg sagde det før, at netop i denne lovgivning må det først og fremmest være helhedssynspunktet, som det for hele landets trivsel er afgørende at finde frem til.

Når vi derfor nu skal være med til at afgøre, om denne lovgivnings ene del, valutaloven, skal forlænges, indtager vi den stilling, motiveret som netop fremført, at vi kan medvirke til denne forlængelse.

Vi vil dog gerne, før vi lægger vort beskedne lod i vægtskålen, fra den højtærede handelsminister have en lidt klarere udtalelse om de nuværende restriktioners fremtidige skæbne.

I lovforslagets bemærkninger siges det, at det er regeringens hensigt at fortsætte lempelserne i restriktionerne i det omfang, det skønnes forsvarligt og rimeligt, og i sin fremsættelsestale siger den højtærede minister, at de allerede foretagne liberaliseringer stort set kun har haft gavnlige virkninger, fordi de har fremmet rationaliseringer og specialiseringer i de berørte industrier.

Samtidig med at jeg har læst om denne opfattelse i forslagsmaterialet — en opfattelse, jeg af saglige grunde ikke helt kan dele — læser jeg heldigvis i Berlingske Tidende fra den 16. november et referat af en udtalelse, som den højtærede minister har fremsat i Odense Handelsstandsforening, hvori det hedder — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat —:

„Danmark er et meget kapitalfattigt område, og selv om kapitalproblemet ikke har været mest omtalt, skal det nok vise sig at blive det største, når vi tiltræder Romtraktaten. Derfor må vi lave en glidende udvikling, så vi ikke fra starten bliver invaderet af store udenlandske kapitalinteresser. Vi er så svagt udrustede, at vi må benytte overgangsperioden, inden vi er tvunget til at gå ind under den frie kapitalanbringelse i fællesmarkedet“.

Disse ord er som talt ud af mit hjerte, og jeg håber blot, at den højtærede handels-